

Arrest

nr. 122 960 van 24 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 10 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 december 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 11 september 2009 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter).

1.2. De burgemeester van de stad Gent nam op 22 februari 2010 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep tot nietigverklaring dat verzoeker had ingesteld tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen (RvV 27 mei 2010, nr. X)

1.3. Verzoeker diende op 24 augustus 2011 wederom een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter).

1.4. De burgemeester van de stad Gent nam op 26 januari 2012 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen (RvV 25 juli 2012, nr. X).

1.5. Verzoeker diende op 7 mei 2013 een derde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische moeder.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 29 oktober 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 22 november 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07/05/2013 werd ingediend door:

Naam: J.(...) R.(...)

Voorna(a)m(en): E.(...) R.(...)

Nationaliteit: Chili

Geboortedatum : (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze niet toereikend zijn. Er werd een pensioenfiche voorgelegd van de Belgische moeder waaruit blijkt dat zij een maandelijks pensioen van € 1008,41 ontvangt. Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische moeder voor haar alleen al onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn moeder te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Tevens blijkt dat de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan niet voldoende toereikend zijn zoals vereist door artikel 14, §1, 3° van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie:

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. .

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker verwoordt zijn grief als volgt:

“Dat verzoeker samen met zijn moeder een hecht gezin vormt.

Dat, algevolg van het verzoekers betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker België dient te verlaten en van zijn moeder, met wie hij sedert begin september 2005 inwoont en met wie hij een hecht gezin vormt, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel¹.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt².

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken³.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven en gezin heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tót de huidige gezinssituatie van verzoeker."

2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.3. In 's Raads arrest van 25 juli 2012 met nr. 85 178 werd met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM op grond van het beweerde gezinsleven met zijn Belgische moeder het volgende gesteld:

"Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij stelt dat haar moeder in België verblijft en zij een zeer nauwe band met haar heeft. Zij stelt dat er in casu wel degelijk sprake is van een hechte gezinsband en dat uit de feiten blijkt dat er sprake is van een familie- of gezinsband.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

De verzoekende partij baseert zich op het gegeven dat zij een familieleven heeft met haar moeder die op het Belgische grondgebied verblijft. De Raad wijst er evenwel op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige personen niet aangenomen kan worden tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96). De verzoekende partij laat na enige bijkomende elementen aan te voeren waaruit enige afhankelijkheid zou blijken. Zij beperkt zich tot de loutere bewering dat er wel degelijk sprake is van een hechte gezinsband, maar rept met geen woord over enige afhankelijkheid. Zij maakt de schending van artikel 8 EVRM dan ook niet aannemelijk."

2.4. In zijn middel betoogt verzoeker wederom dat hij sedert begin 2005 inwoont bij zijn moeder en met haar een hecht gezin vormt waardoor de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten disproportioneel zou zijn. Zoals uiteengezet in het arrest van 25 juli 2012 en zoals wordt bevestigd door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, dient in geval van gezinsleven tussen meerderjarigen een band van afhankelijkheid te worden aangetoond. Noch uit het verzoekschrift, noch uit het administratief dossier kunnen elementen worden gehaald op grond waarvan een dergelijke band van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn moeder kan worden vastgesteld. Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat er in casu geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, zodat een evenredigheidstoetsing niet vereist is.

2.5. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

2.6. In een tweede en derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7 en 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn), van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van de motiveringsplicht. Tenslotte voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

"Dat verweerder in de bestreden beslissing onterecht stelt dat het inkomen van verzoekers moeder onder de armoedegrens ligt.

Dat immers de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000 € bedraagt. Dat derhalve het inkomen van verzoekers moeder, welke een maandelijks pensioen is van 1008,41, wel degelijk boven de armoedegrens ligt.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

2.2

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de volledige inkomsten van verzoeker en zijn moeder geen rekening werd gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag en waarom deze samen niet kunnen beschouwd worden als het beschikken door verzoeker over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen".

Dat verzoeker niet werd uitgenodigd bewijsstukken aangaande zijn eigen inkomsten neer te leggen.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht, van de hoorplicht, van verzoekers rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout.

2.3

Dat tenslotte dient te worden vastgesteld dat krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens blijkt uit de motieven dat een grondige behoefteanalyse door verweerder werd uitgevoerd. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker en zijn moeder, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun totale maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen.

Geenszins werd verzoeker uitgenodigd bewijzen aangaande de volledige maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker en zijn moeder niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.”

“3.1

Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd ! ! ! !

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging geen rekening hield met verzoekers langdurig verblijf in België, met zijn familiale, culturele en sociale bindingen met België,....

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd.”

2.7. In de eerste plaats merkt de Raad op dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de aangevoerde bepalingen van de Gezinsherenigingsrichtlijn, aangezien uit de definities beschreven in artikel 2 blijkt dat deze enkel betrekking heeft op “*onderdanen van een derde land*” die wettig in een lidstaat verblijven en die een verzoek indienen of wier gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden. Artikel 3.3 van de Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt trouwens uitdrukkelijk dat deze niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie. Verzoeker is de meerderjarige afstammeling van een Belgisch onderdaan. Voor zover verzoeker zich in zijn tweede en derde middel beroept op de artikelen 7 en 16 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, mist het middel aldus juridische grondslag en worden deze bepalingen niet dienstig aangevoerd. Verzoeker mag dan ook niet de verwachting koesteren dat in de beslissing zou worden gemotiveerd in functie van de bepalingen van deze richtlijn.

2.8. In de mate dat verzoeker de schending inroept van de rechten van verdediging, merkt de Raad op dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op zuiver administratieve beslissingen die

worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 18 september 2009, nr. 196.182; RvS 4 april 2007, nr. 169.748).

2.9. De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, kan niet als een dergelijke maatregel worden gezien. Deze beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur.

2.10. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

2.11. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520).

2.12. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.13. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheids- en het evenredigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.14. De bestreden beslissing vindt zijn juridische grondslag in artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Dit artikel van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Verzoeker wenste een verblijfsrecht erkend te zien zoals bedoeld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig

procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

(...)"

2.15. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn aanvraag van een verblijfskaart van een burger van de Unie van 7 mei 2013 (bijlage 19ter) werd gevraagd om een bewijs van bestaansmiddelen voor te leggen. Op 29 april 2013 legde verzoeker als bewijs van bestaansmiddelen een attest van voor van de Rijksdienst voor Pensioenen van 26 april 2013 waaruit blijkt dat zijn moeder maandelijks een rustpensioen en een inkomensgarantie voor ouderen ontvangt ten belope van 1008,41 euro per maand.

2.16. In de bestreden beslissing werd naar aanleiding van de voorgelegde documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen het volgende gesteld: *"(...) Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze niet toereikend zijn. Er werd een pensioenfiche voorgelegd van de Belgische moeder waaruit blijkt dat zij een maandelijks pensioen van € 1008,41 ontvangt. Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische moeder voor haar alleen al onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn moeder te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Tevens blijkt dat de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan niet voldoende toereikend zijn zoals vereist door artikel 14, §1, 3° van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie."*

2.17. Verzoeker wijst er in zijn middel op dat het inkomen van de referentiepersoon wel degelijk boven de armoedegrens ligt. Verzoeker dient inderdaad te worden bijgetreden waar hij oppert dat de bestreden beslissing op dit punt onjuist is. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde op grond van de pensioenfiche vast dat *"zij een maandelijks pensioen van € 1008,41 ontvangt"* en vervolgt: *"Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische moeder voor haar alleen al onder deze armoedegrens"*. Het inkomen van de referentiepersoon ligt niet onder, doch nipt boven de armoedegrens. Verzoeker lijkt er echter aan voorbij te gaan dat de motieven van de bestreden beslissing zich niet beperken tot het afmeten van het bedrag van de bestaansmiddelen aan de armoedegrens en ook andere, meer pertinente overwegingen bevatten die de beslissing op afdoende wijze kunnen schragen. Het is immers geenszins kennelijk onredelijk om op grond van het nominale bedrag van 1008,41 euro, waarover de referentiepersoon beschikt, te stellen dat *"dit veel te laag (ligt) om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn moeder te garanderen"*. Hoewel het inkomen van de moeder van verzoeker nipt boven de armoedegrens ligt, wordt in de beslissing *"tevens"* gewezen op het feit dat de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan niet voldoende toereikend zijn rekening houdend met het bepaalde in artikel 14, §1, 3° van de wet van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Krachtens artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet worden de bestaansmiddelen immers slechts geacht voldoende toereikend te zijn indien zij ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Voormeld bedrag werd sedert 1 september 2013 op 1089,82 euro gebracht, waardoor de moeder van verzoeker, zoals de verwerende partij heeft berekend in haar nota met opmerkingen, minstens zou moeten kunnen beschikken over 1307,78 euro per maand, zijnde 120 % van dit bedrag, hetgeen geenszins het geval is. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris op goede gronden tot het besluit kon komen dat *"zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico (lopen) ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk"*.

2.18. Wat het verwijt van verzoeker betreft dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich zou hebben bezondigd aan een onzorgvuldigheid doordat hij niet werd uitgenodigd om bewijsstukken aangaande zijn eigen inkomsten neer te leggen, stipt de Raad aan dat artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het *"de Belgische onderdaan"* is die moet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Het betoog van verzoeker staat bijgevolg haaks op deze duidelijke

wetsbepaling. Daarenboven dringt zich de vaststelling op dat verzoeker niet in het minst verduidelijkt welke bewijsstukken aangaande zijn eigen inkomsten hij eventueel had kunnen bijbrengen.

2.19. Verzoeker beweert verder dat de verwerende partij zou moeten overgaan tot het uitvoeren van een behoefteanalyse zoals bedoeld in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

2.20. In de bestreden beslissing werd vastgesteld dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon manifest onvoldoende toereikend zijn waardoor verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn stelling dat de gemachtigde van de staatssecretaris te dezen een behoefteanalyse had moeten doorvoeren. Volgens de hierboven geciteerde bepaling uit de vreemdelingenwet is een behoefteanalyse enkel vereist is indien niet voldaan is aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden inzake stabiliteit en regelmatigheid van de bestaansmiddelen en niet zozeer wanneer deze onvoldoende toereikend zijn. Bovendien wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk geopperd dat het inkomen veel te laag ligt om, *“rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven”*, een minimum aan waardigheid voor zowel verzoeker als voor zijn moeder te garanderen. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet en beperkt zich ertoe te stellen dat hij niet werd uitgenodigd om bewijzen aangaande de volledige uitgaven voor het huishouden neer te leggen. Verzoeker geeft geen enkele indicatie van elementen op grond waarvan de verwerende partij een behoefteanalyse kon doorvoeren en brengt geen enkel concreet gegeven aan dat een ander licht werpt op de conclusie van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij het risico loopt ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, kon de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk besluiten dat zijn moeder niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt zonder een behoefteanalyse door te voeren.

2.21. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening werd gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Het zorgvuldigheids- en het rechtszekerheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht werden niet geschonden. Er is geen sprake van een manifeste beoordelingsfout.

De in het tweede en derde middel aangevoerde schendingen zijn, voor zover dienstig aangevoerd, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN